

Asia C-92/24**Ennakkoratkaisupyyntö****Jättämispäivä:**

24.1.2024

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italia)**Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:**

6.10.2023

Valittaja:

Banca Mediolanum SpA

Vastapuoli:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[--]	Välipäätös	nro	1467/2023
[--]		Jätetty	6.10.2023
[--]			

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia Sezione 22
(Lombardian toisen asteen verotuomioistuin, 22. jaosto), [--]

[Kollegion kokoonpano]

on tehnyt 27.9.2023 seuraavan

VÄLIPÄÄTÖKSEN

- asiassa [--]

jossa valittajana on

Banca Mediolanum S.p.a.[--]

ja vastapuolena

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (Lombardian verohallinnon pääosasto)

[– –]

ja jossa on kyse

- valituksesta, joka on tehty Commissione Tributaria Provinciale Milanon sez. 12 (Milanon ensimmäisen asteen verotuomioistuimen, 12. jaosto) [– –] antamasta ratkaisusta [– –]

Verotustoimet:

- Vuoden 2014 IRAPin palautuksen epääminen

julkisen käsittelyn perusteella

TOSISEIKAT JA OIKEUDELLISET SEIKAT

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia,

- Commissione Tributaria Provinciale di Milanon, sez. 12A, antamasta ratkaisusta Banca Mediolanumin tekemän valituksen perusteella [– –],
- [– –],
- ottaa huomioon, että asetuksen nro 446/1997 6 §:n yhteensopivuutta Euroopan unionin oikeuden sekä erityisesti direktiivin 2011/96/EU kanssa koskeva kysymys on tarpeellinen verovelvollisen esittämän ja verohallinnon hylkäämän palautusvaatimuksen ratkaisemiseksi
- ja esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle seuraavan SEUT 267 artiklaan perustuvan ennakkoratkaisukysymyksen:

Asetuksen nro 446/1997 6 §:n 1 momentin yhteensopivuutta [Euroopan unionin] oikeuden kanssa koskeva ennakkoratkaisukysymys

1. Jäsenvaltiossa asuvan tytäryhtiön toisessa jäsenvaltiossa asuvalle emoyhtiölle jakamien osinkojen verotusta koskeva [Euroopan unionin] säännöstö

Eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä 30.11.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/96/EU (23.7.1990 annetun direktiivin 90/435/ETY uudelleen laadinta; jäljempänä emotytäryhtiödirektiivi) tavoitteena on poistaa epäkohtia ja vääristymiä, joita Euroopan unionin jäsenvaltiossa asuvat emoyhtiöt saattavat kohdata saadessaan osinkoa muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvilta tytäryhtiöiltä. Emotytäryhtiödirektiivin johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa näet määritellään, että direktiivin tavoitteena on ”vapauttaa lähdeverosta osingot ja muut jaetut voitot, joita tytäryhtiöt maksavat emoyhtiöilleen, ja välttää tällaisen

tulon kaksinkertainen verotus emoyhtiön tasolla”, sillä ”eri jäsenvaltioissa sijaitsevien yhtiöiden ryhmittymistä – sisämarkkinoita vastaavien olosuhteiden luomiseksi unionissa ja siten sisämarkkinoiden toimivuuden varmistamiseksi” ei pitäisi estää ”erityisillä jäsenvaltioiden verosäännöksistä johtuvilla rajoituksilla, epäedullisilla kohteluilla tai vääristymillä”, ja siten ryhmittymistä varten olisi säädettävä ”kilpailun kannalta neutraaleja verosäännöksiä, joilla yrityksille tehtäisiin mahdolliseksi mukautua sisämarkkinoiden vaatimuksiin, lisätä tuottavuuttaan ja vahvistaa kansainvälistä kilpailukykyään”.

Emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että näihin tavoitteisiin pääsemiseksi ”jos emoyhtiölle – jaetaan voittoa muutoin kuin tytäryhtiön selvitystilaan joutumisen yhteydessä sillä perusteella, että emoyhtiö on tytäryhtiönsä osakas, emoyhtiön sijaintijäsenvaltion – on joko a) ”jätettävä verottamatta voitto” tai b) ”verotettava voitto, mutta samalla sallittava emoyhtiön – vähentää maksettavan veron määrästä osuus, jonka tytäryhtiö – on maksanut voittoon liittyvästä yhtiöverosta”.

Emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 3 kohdassa jäsenvaltioille annetaan lisäksi ”mahdollisuus säätää, ettei osuuteen liittyviä kuluja tai tytäryhtiön voitonjaosta johtuvia arvonalennuksia saa vähentää emoyhtiön verotettavista voitoista”, mutta ”jos näissä tapauksissa osuuteen liittyvät hallintokulut vahvistetaan vakiomenetelmällä, vakiomäärä ei saa olla suurempi kuin 5 prosenttia tytäryhtiön jakamista voitoista”. Koska jäsenvaltioilla on siis oikeus määrittää osakkuuteen liittyvät kiinteät vähennyskelvottomat hallintokulut, niiden on jälkimmäisen säännöksen nojalla tehtävä näistä kuluista vähennyskelvottomia ja verotettava emoyhtiön saamia osinkoja vastaavasta osuudesta ylittämättä 5:tä prosenttia niiden määrästä.

2. Muissa jäsenvaltioissa asuvien tytäryhtiöiden Italiassa asuville emoyhtiöille maksamien osinkojen IRAP-veroa Italiassa koskeva järjestelmä

Tuotantotoiminnasta alueellisesti kannettavasta verosta 15.12.1997 annettu asetus nro 446 (decreto legislativo n. 446 disciplina l'imposta regionale sulle attività produttive; jäljempänä IRAP). Mainitun asetuksen nro 446 2 §:n mukaan IRAPin kohteena on tavaroiden tuotantoa ja vaihdantaa tai palvelujen tarjoamista varten itsenäisesti organisoidun toiminnan tavanomainen harjoittaminen, ja saman säännöksen mukaan yhtiöiden ja elinten harjoittama toiminta on aina veron kohteena.

Asetuksen nro 446 3 §:n a ja e alakohdassa IRAPin alaisiksi lasketaan myös emo-tytäryhtiödirektiivin liitteessä I olevan A osan, joka sisältää ”luettelon saman direktiivin 2 artiklan a alakohdan i alakohdassa tarkoitetuista yhtiöistä”, l alakohdassa tarkoitettut yhtiöt, toisin sanoen ”Italian lainsäädännön mukaiset 'società per azioni', 'società in accomandita per azioni', 'società a responsabilità limitata', 'società cooperative' ja 'società di mutua assicurazione' -nimiset yhtiöt

sekä kokonaan tai pääasiallisesti kaupallista toimintaa harjoittavat julkiset ja yksityiset yhtiöt”.

Asetuksen nro 446 4 §:ssä IRAPin peruste määritellään ”asianomaisella alueella harjoitetusta toiminnasta saaduksi nettotuotantoarvoksi”.

Asetuksen nro 446 6 §:ssä puolestaan säädetään, että pankkien ja muiden rahoituksen välittäjien IRAPin peruste määräytyy seuraavien tuloslaskelman nimikkeiden summan perusteella:

- a) välitysmarginaali, alennettuna puolella osingoista
 - b) toiminnalliseen käyttöön tarkoitettujen aineellisten ja aineettomien hyödykkeiden poistot 90 prosentin määrään asti
 - c) muut hallintokulut 90 prosentin määrään asti
- c-bis) järjestämättömistä luotoista johtuvat nettoarvojen oikaisut ja palautukset, jotka rajoitetaan niihin, jotka kohdistetaan taseeseen tällä perusteella kirjattuihin asiakkaiden luottoihin.

Emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöksi luokiteltavien Italiassa asuvien pankkien ja muiden rahoituksen välittäjien on siis sisällytettävä IRAPin perusteeseen 50 prosenttia muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvien tytäryhtiöksi luokiteltavien yhtiöiden jakamista osingoista, jos osingot sisältyvät niiden tuloslaskelman pankkitoiminnan välitysmarginaaliin.

Asetuksen nro 446 16 §:n 1-bis ja 3 momentin mukaan pankkeihin ja muihin rahoituksen välittäjiin sovellettavan IRAPin verokanta on 4,65 prosenttia, ja alueilla on oikeus mukauttaa verokantaa enintään 0,92 prosenttiyksiköllä.

Emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavat pankit ja muut rahoituksen välittäjät, jotka sisällyttävät IRAPin perusteeseen 50 prosenttia muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvien tytäryhtiöiden jakamista osingoista, eivät ole oikeutettuja vähentämään maksettavan IRAPin määrästä tytäryhtiöiden omassa asuinjäsenvaltiossaan voitoista maksaman yhteisöveron osuutta.

Emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavien pankkien ja muiden Italiassa verotuksellisesti asuvien rahoituslaitosten on siis sisällytettävä IRAPin perusteeseen 50 prosenttia muissa jäsenvaltioissa asuvilta emo-tytäryhtiödirektiivissä tytäryhtiön luokituksen edellytykset täyttäviltä yhtiöiltä saamistaan osingoista.

3. Pääasia

Banca Mediolanum S.p.A.:lla (jäljempänä Banca Mediolanum) oli verokaudella 2014 osuuksia jäljempänä luetelluissa yhtiöissä, jotka kuuluivat emo-tytäryhtiödirektiivin liitteessä I olevassa A osassa lueteltuihin yhtiömuotoihin,

joiden verotuksellinen asuinpaikka oli Irlannissa, Luxemburgissa ja Espanjassa, joita ei kolmannen valtion kanssa tehdyn verosopimuksen mukaan pidetty unionin ulkopuolella asuvina yhtiöinä ja joihin sovellettiin yhtä emo-tytäryhtiödirektiivin liitteessä I olevassa B osassa luetelluista veroista ilman oikeutta verovapautukseen:

- a) 51 prosentin osuus Irlannissa asuvan Mediolanum International Funds Ltd:n pääomasta
- b) 51 prosentin osuus Irlannissa asuvan Mediolanum Asset Management Ltd:n pääomasta
- c) 99,996 prosentin osuus Luxemburgissa asuvan Gamax Management AG:n pääomasta
- d) 100 prosentin osuus Espanjassa asuvan Banco Mediolanum S.A.:n pääomasta.

Banca Mediolanum on saanut edellä mainituilta tytäryhtiöiltä osinkoa yhteensä 231 912 007,51 euroa, joka jakautuu seuraavasti:

- a) 164 820 000,00 euroa Mediolanum International Funds Ltd:ltä
- b) 10 710 000,00 euroa Mediolanum Asset Management Ltd:ltä
- c) 6 382 007,51 euroa Gamax Management AG:ltä
- d) 50 000 000,00 euroa Banco Mediolanum S.A.:lta.

Edellä mainitut Irlannissa, Luxemburgissa ja Espanjassa asuvat ja näissä maissa yhteisöveron alaiset tytäryhtiöt eivät pidättäneet Banca Mediolanumille maksamista osingoista lainkaan lähdeveroa, sillä ne täyttivät kaikki emo-tytäryhtiödirektiivin 2 artiklassa säädetyt edellytykset; 2 artiklassa säädetään, että lähdeverosta ovat vapautettuja osingot, joita maksaa ”tytäryhtiö”, ”i) jolla on jokin liitteessä I olevassa A osassa luetelluista yhtiömuodoista; ii) jolla jonkin jäsenvaltion verolainsäädännön mukaan katsotaan olevan verotuksellinen kotipaikka tässä jäsenvaltiossa ja jolla kolmannen valtion kanssa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen mukaan ei katsota olevan verotuksellista kotipaikkaa unionin ulkopuolella; iii) joka lisäksi on ilman valintamahdollisuutta ja vapautusta velvollinen maksamaan jotakin liitteessä I olevassa B osassa luetelluista veroista tai muuta veroa, jolla jokin näistä veroista voidaan korvata”, ”emoyhtiölle”, joka saman direktiivin 3 artiklan mukaan ”täyttää 2 artiklassa säädetyt edellytykset ja jolla on vähintään 10 prosentin osuus toisen jäsenvaltion yhtiön, joka täyttää samat edellytykset, pääomasta”.

Banca Mediolanum ilmoitti näiltä yhtiöiltä verokaudella 2014 saamansa osingot välitysmarginaaliin sisältyvässä tuloslaskelman nimikkeessä ”osingot ja vastaavat tuotot”.

Banca Mediolanum sisällytti 5 prosenttia edellä mainituista osingoista verokautta 2014 koskevan IRAPin perusteeseen tuloverosäännösten koonnoksen (Testo unico delle imposte sui redditi) 89 §:n mukaisesti.

Banca Mediolanum luokitellaan asetuksen nro 446 6 §:n nojalla rahoituksen välittäjäksi. Yhtiö sisällytti verokautta 2014 koskevassa IRAP-ilmoituksessaan 50 prosenttia edellä mainituista osingoista myös IRAPin perusteeseen eli yhteensä 115 956 003,76 euroa asetuksen nro 446 6 §:n mukaisesti.

Banca Mediolanum laski samassa veroilmoituksessa sille kuuluvan IRAPin ja sovelsi näin määritettyyn veron perusteeseen 5,57 prosentin verokantaa 10 392 278,00 euron osalta, ja koska se oli edellisessä veroilmoituksessa ilmoittanut IRAPin ylijäämäksi 5 712 250,00 euroa ja maksanut verokaudella 2004 ennakkoveroa yhteensä 9 451 969,00 euroa, se ilmoitti IRAPin ylijäämäksi 4 771 941,00 euroa.

Banca Mediolanum toimitti 4.6.2019 Lombardian alueen verohallinnolle (Direzione Regionale della Lombardia dell’Agenzia delle Entrate, jäljempänä verohallinto) hakemuksen, jossa se vaati palauttamaan IRAPin ylijäämän, joka oli syntynyt siitä, että se oli sisällyttänyt IRAPin perusteeseen 50 prosenttia edellä mainituilta tytäryhtiöiltä Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG ja Banco Mediolanum S.A. saamista osingoista, sillä se katsoi, että asetuksen nro 446 6 §:n 1 momentti, jossa edellytetään, että 50 prosenttia osinkojen määrästä on sisällytettävä IRAPin perusteeseen, on vastoin emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklaa, jossa säädetään, että tytäryhtiöiden emoyhtiöille jakamia osinkoja voidaan verottaa enintään 5 prosentilla niiden määrästä.

Verohallinto antoi 16.10.2020 Banca Mediolanumille tiedoksi päätöksen, jolla se hylkäsi pankin palautusvaatimuksen.

Verohallinto totesi päätöksensä perusteluissa erityisesti, että se, että asetuksen nro 446 6 §:ssä edellytetään, että emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavien Italiassa asuvien rahoituslaitosten on sisällytettävä IRAPin perusteeseen myös 50 prosenttia osingoista, joita jakavat muissa jäsenvaltioissa asuvat samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokitellut yhtiöt, ei ole ristiriidassa emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan kanssa, sillä säännöstä ei sovelleta IRAPiin vaan ainoastaan tuloveroihin.

Banca Mediolanum riitautti hylkäämispäätöksen Milanon ensimmäisen oikeusasteen verotuomioistuimessa 15.12.2020 nostamallaan kanteella, jolla se riitautti päätöksen laillisuuden ja oikeellisuuden sekä vaati, että tämä tuomioistuin velvoittaa verohallinnon maksamaan sille sen vaatiman palautuksen.

Milanon ensimmäisen oikeusasteen verotuomioistuin hylkäsi kanteen – antamallaan tuomiolla ja totesi puolestaan, että emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklassa säädettyä kieltoa ei sovelleta IRAPiin.

Banca Mediolanum riitautti Milanon ensimmäisen oikeusasteen verotuomioistuimen tuomion ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen 31.1.2023 jättämällä valituksella, jossa se vaati tuomion muuttamista sekä siten verohallinnon velvoittamista palauttamaan sille IRAPin ylijäämän, jonka palautusta se oli vaatinut jo ensimmäisessä oikeusasteessa.

4. Ennakkoratkaisukysymys

Kansalliseen lainsäädäntöön perustuva vastaus kysymykseen, joka koskee sitä, että 50 prosentista emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavien rahoituslaitosten muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvilta samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokiteltuilta yhtiöiltä saamista osingoista on asetuksen nro 446/1997 6 §:n 1 momentin nojalla maksettava IRAPia, riippuu vastauksesta ennakkoratkaisukysymykseen, joka puolestaan koskee sitä, onko se, että IRAPia on maksettava 50 prosentista osingoista, sopusoinnussa emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan kanssa. Edellä esitettyjen [Euroopan unionin] oikeussääntöjen perusteella on näet katsottava, että kieltä pitää veronalaisena tulona yli 5:tä prosenttia jäsenvaltiossa asuvan emoyhtiön osingoista, joita sille jakaa toisessa jäsenvaltiossa asuva tytäryhtiö, voidaan Italiassa mahdollisesti soveltaa myös IRAPiin.

Jos näin voidaan tehdä, asetuksen nro 446/1997 6 §:n 1 momentti olisi ristiriidassa tällä tavoin määritetyn kiellon kanssa siltä osin kuin siinä edellytetään, että pankkien ja muiden emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavien rahoituslaitosten on sisällytettävä IRAPin perusteeseen 50 prosenttia muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvilta samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokiteltuilta yhtiöiltä saamistaan osingoista ilman että Italiassa emoyhtiöille taataan oikeutta vähentää maksettavan IRAPin määrästä tytäryhtiöiden osingoista jo maksaman yhteisöveron osuutta.

Edellä todetusta on tärkeää panna merkille, että Euroopan unionin tuomioistuin on tarkentanut asiassa C-365/16 (AFEP v. Ministre des Finances et des Comptes publics) ja asiassa C-68/15 (X v. Ministerraad) 17.5.2017 antamissaan tuomioissa, että emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklassa Euroopan unionin jäsenvaltioita kielletään kohdistamasta tytäryhtiöiden emoyhtiöille jakamiin osinkoihin minkäänlaista veroa, joka ylittäisi 5 prosenttia niiden määrästä, ja ettei kiello rajoitu siten yksistään yhteisöveroon.

Conseil d'État (Ranska) esitti asiassa C-365/16 unionin tuomioistuimelle kysymyksen Ranskan yleisen verolain (code général des impôts) 235 ter ZCA §:n yhteensopivuudesta emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 1 ja 3 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, kanssa siltä osin kuin siinä veloitetaan emoyhtiöitä paitsi sisällyttämään yhteisöveron perusteeseen 5 prosenttia saamistaan osingoista osakkuuteen liittyvinä kiinteinä vähennyskeltottomina hallintokuluina myös soveltamaan niihin 3 prosentin lisäveroa emoyhtiön jakaessa osinkoja edelleen osakkailleen. Unionin tuomioistuin totesi ensin, että ”koska toisaalta emo-

tytäryhtiödirektiivin tavoitteena on sen johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaisesti välttää tytäryhtiön emoyhtiölleen jakamien voittojen kaksinkertainen verotus emoyhtiön tasolla, emoyhtiön verottaminen näistä voitoista emoyhtiön sijaintijäsenvaltiossa näiden voittojen eteenpäin jakamisen yhteydessä merkitsisi sitä, että voitoista verotettaisiin direktiivin 4 artiklan 3 kohdassa säädettyä 5 prosentin enimmäismäärää enemmän, ja johtaisi siten direktiivin vastaiseen kaksinkertaiseen verotukseen emoyhtiön tasolla”, ja vastasi tämän jälkeen edellä esitettyyn kysymykseen toteamalla, että Ranskan verolainsäädäntö on ristiriidassa emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan kanssa. Viimeksi mainittu säännös on näet ”esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle emoyhtiön sijaintijäsenvaltion verotustoimenpiteelle, jossa säädetään kannettavaksi veroa emoyhtiön jakaessa osinkoja ja jossa veron määräytymisperusteena on jaettujen osinkojen määrä, johon sisältyvät tämän yhtiön ulkomaisilta tytäryhtiöiltään saamat osingot”, sillä ”emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltaminen ei edellytä, että kyse olisi mistään tietystä verosta”, vaan siinä säädetään, että ”emoyhtiön sijaintijäsenvaltion on jätettävä verottamatta sen ulkomaisen tytäryhtiön jakama voitto”, ja ”säännöksen tarkoituksena on siten välttää se, että jäsenvaltiot säätäisivät verotustoimenpiteistä, jotka johtavat emoyhtiöiden kaksinkertaiseen verottamiseen tällaisista voitoista”, joten ”tässä yhteydessä – – on merkityksentöntä, luokitellaanko kansallinen verotustoimenpide yhteisöveroksi vai ei”. Belgian perustuslakituomioistuimien puolestaan esitti asiassa C-68/15 unionin tuomioistuimelle kysymyksen Belgian tuloverokoodeksin (wetboek van de inkomstenbelastingen) 15 osaston yhteensopivuudesta emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 1 ja 3 kohdan, kun niitä luetaan yhdessä, kanssa siltä osin kuin siinä velvoitetaan emoyhtiöitä paitsi sisällyttämään yhteisöveron perusteeseen 5 prosenttia saamistaan osingoista osakkuuteen liittyvinä kiinteinä vähennyskeltvottomina hallintokuluina myös soveltamaan niihin 5,15 prosentin oikeudenmukaisuusveroa (fairness tax) emoyhtiön jakaessa osinkoja edelleen osakkailleen, jos osingot ovat voittoja, joita ei ollut sisällytetty sen verotettavaan tuloon. Unionin tuomioistuin vastasi mainittuun kysymykseen ja totesi, että ”emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, kun sitä luetaan yhdessä mainitun artiklan 3 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että kyseinen säännös on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle verolainsäädännölle siltä osin kuin tilanteessa, jossa emoyhtiö jakaa tytäryhtiöltään saamansa voiton sitä vuotta myöhemmin, jonka aikana se on saatu, kyseisestä lainsäädännöstä seuraa, että kyseistä voittoa verotetaan siten, että mainitussa säännöksessä ilmoitettu 5 prosentin enimmäismäärä ylittyy”.

[Edellisessä kohdassa jo mainittujen unionin tuomioistuimen tuomioiden otteiden toistaminen].

Unionin tuomioistuimen näkemyksen mukaan emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklassa Euroopan unionin jäsenvaltioita siis kielletään kohdistamasta tytäryhtiöiden emoyhtiöille jakamiin voittoihin minkäänlaista yli 5 prosentin veroa paitsi osinkojen maksamisen yhteydessä myös silloin, kun emoyhtiö jakaa myöhemmin osinkoja edelleen osakkailleen.

Asetuksen nro 446/1997 6 §, jolla pankit ja muut emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavat Italiassa asuvat rahoituslaitokset velvoitetaan sisällyttämään IRAPin perusteeseen 50 prosenttia muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvilta samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokiteltuilta yhtiöiltä saamista osingoista, on edellä esitetyn valossa mahdollisesti vastoin emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklassa säädettyä kieltoa verottaa jäsenvaltiossa asuvien emoyhtiöiden toisissa jäsenvaltioissa asuvilta tytäryhtiöiltä saamia voittoja yli 5 prosentilla niiden määrästä, siten kuin unionin tuomioistuimella on tulkinnut kieltoa asiassa C-365/16 ja asiassa C-68/15 17.5.2017 antamissaan tuomioissa. Tällaisen velvoitteen asettaminen näet merkitsee, että ”voittoa verotetaan siten, että mainitussa säännöksessä tarkoitettu 5 prosentin enimmäismäärä ylittyy”.

Vastauksella esitettyyn kysymykseen on eittämättä merkitystä käsiteltävän asian ratkaisun kannalta, sillä jos 15.12.1997 annetun asetuksen nro 446/1997 6 §:n 1 momentti todetaan olevan ristiriidassa 30.11.2011 annetun neuvoston direktiivin 2011/96/EU edellä mainittujen säännösten kanssa siltä osin kuin se antaa mahdollisuuden sisällyttää IRAPin perusteeseen 50 prosenttia emo-tytäryhtiödirektiivissä emoyhtiöiksi luokiteltavien Italiassa asuvien rahoituksen välittäjien osingoista, joita jakavat muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvat samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokiteltavat yhtiöt, käsiteltävän asian kohteena oleva hylkäämispäätös sekä valituksenalainen tuomio osoittautuvat perusteettomiksi, ja käsiteltävässä asiassa esitetty palautusvaatimus on perusteltu, sillä Banca Mediolanum vaatii palauttamaan IRAPin ylijäämän, joka oli syntynyt siitä, että se oli sisällyttänyt veronsa perusteeseen 50 prosenttia Irlantiin, Luxemburgiin ja Espanjaan sijoittautuneilta tytäryhtiöillään saamista osingoista, ja verohallinto oli hylännyt ensimmäisen vaatimuksen.

Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia esittää näin ollen Euroopan unionin tuomioistuimelle seuraavan SEUT 267 artiklaan perustuvan ennakkokysymyksen:

Onko asetuksen 446/1997 6 §:n 1 momenttiin sisältyvä Italian tasavallan vaatimus sisällyttää IRAPin perusteeseen 50 prosenttia Italiassa asuvien 30.11.2011 annetussa neuvoston direktiivissä 2011/96/EU emoyhtiöiksi luokiteltavien rahoituksen välittäjien saamista osingoista, joita jakavat muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa asuvat samassa direktiivissä tytäryhtiöiksi luokiteltavat yhtiöt, ilman että emoyhtiöt voivat vähentää IRAPista tytäryhtiöiden voitoista jo maksaman yhteisöveron osuutta, vastoin emo-tytäryhtiödirektiivin 4 artiklassa säädettyä kieltoa verottaa jäsenvaltiossa asuvien emoyhtiöiden muissa jäsenvaltioissa asuvilta tytäryhtiöiltä saamia voittoja yli 5 prosentilla osinkojen määrästä?

Näillä perusteilla

[– –] [Menettelyä koskevia muotoiluja]

[– –] 27.9.2023

[– –] [Kollegion kokoonpano]

TYÖASIAKIRJA